Р Е Ш Е Н И Е
№ 39438

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **8223** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба Н. Е. Л. с ЕГН [ЕГН] и постоянен адрес [населено място],[жк], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-1489818 от 20.06.2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел "Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП - "временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила – основания по чл. 146, т. 3 от АПК. Посочва, че не е собственик на автомобила, който е управлявал и не е бил уведомен за прекратената регистрация. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - младши автоконтрольор към Отдел "Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи, в открито съдебно заседание се представлява от юрк. П., който заявява, че оспорва жалбата, като неоснователна. Подробни възражение за неоснователност на жалбата се излагат в писмени бележки, подадени чрез юрк. И.. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по

жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
С обжалваната ЗППАМ № GPAM-1489818 от 20.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел "Пътна полиция" - СДВР, по отношение на Н. Е. Л. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия GA № 5382809 от 20.06.2026 г., съставен срещу оспорващия за това, че виновно е нарушила разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП.
В процесната ЗППАМ е описана следната фактическа обстановка: На АМ А1 км 4.600 Н. Е. Л. управлява товарен автомобил С. Джъмпер с регистрационен номер С., собственост на М. Х. Д. с ЕГН [ЕГН], с посока на движение от [населено място] към [населено място]. В района на горепосоченият километър при извършената проверка е установено, че водача управлява МПС, което е с прекратена регистрация на 09.06. 2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДВП поради липса на сключена застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите. Посочено е също така, че е извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].
Заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.06.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 22.06.2026 г. чрез административния орган до Административен съд – София-град.
Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия GA № 5382809 от 20.06.2026 г., срещу жалбоподателя за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП.
Извършена е и служебна справка в официалната страница на „Гаранционен фонд“, от която е видно, че за процесния автомобил С. Джъмпер с регистрационен номер С. има сключена валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“, със срок на действие от 20.06.2026 г. до 19.06.2027 г.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С т. 1. 3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са

определени да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" към районните управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.
Процесната заповед е издадена от Г. Ц. И., който съгласно Заповед № 513з-9798/13.09.2024 г. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 013 група към Отдел "Пътна полиция" при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Предвид изложеното неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед.
Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.
Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.
С посочената в заповедта разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.
Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП и дали същата съответства на целта на закона.
Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.
В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), на което основание е издадена процесната заповед, е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.
В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация на МПС от 09.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП допуска по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани. Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Управлението на автомобил със служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП регистрация осъществява от обективна страна управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.
Не се спори по делото, че на 20.06.2026 г. жалбоподателят е управлявал МПС, собственост на М. Д., по път отворен за обществено ползване, което е с прекратена регистрация поради изтекла застрахователна полица „Гражданска отговорност“ от 09.06.2026 г. От представената и приета по делото справка за регистрационния статус на порцесното МПС се установява, че от 09.06.2026 г. регистрацията на автомобила е била служебно прекратена поради липса на валидна застраховка "Гражданска отговорност". Също така е видно, че на 20.06.2026 г. служебно е възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регистрацията на автомобила. От служебно извършената справка в официалната страница на „Гаранционен фонд“ е видно, че за процесния автомобил С. Джъмпер с регистрационен номер С. има сключена валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“, със срок на действие от 20.06.2026 г. до 19.06.2027 г.
Основното възражение на жалбоподателя е, че не е знаел за липсата на застраховка и за служебно прекратената регистрация, тъй като автомобилът е чужда собственост, а собственикът, който е пътувал с него, не го е уведомил. Тук следва да се посочи, че липсата на знание обаче не е самостоятелно основание за отмяна на принудителната административна мярка, тъй като се отнася до субективната страна на деянието и до въпроса за вината при реализиране на административнонаказателна или наказателна отговорност, но не и в настоящото производство по оспорване на заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Поради това незнанието на водача за регистрационния статус на автомобила не е било елемент от фактическия състав на мярката.
В случая обаче съдът следва да съобразят и фактите, настъпили след издаването на административния акт, съгласно чл. 142, ал. 2 АПК. Както бе посочено по-горе от доказателствата по делото се установява, че на 20.06.2026 г. служебно е възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регистрацията на процесния автомобил. Установено е и това, че автомобил С. Джъмпер с регистрационен номер С. има сключена валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“, със срок на действие от 20.06.2026 г. до 19.06.2027 г. Настъпилите факти са пряко относими към преценката дали продължаващото временно отнемане на СУМПС все още изпълнява превантивна и преустановителна функция. В случая причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена в рамките на същия ден. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.
Действително към момента на издаване на заповедта са били налице обективните предпоставки за прилагане на мярката, но в конкретния случай установеното противоправно състояние е било преодоляно в рамките на същия ден. При тези обстоятелства действието на мярката "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" не допринася за

постигане на целите на закона, тъй като регистрацията на автомобила е възстановена, сключена е валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“ и липсва опасност от продължаване на същото противоправно състояние. В този смисъл е и актуалната практика на Върховния административен съд, съгласно която, когато към момента на съдебния контрол противоправното състояние е преустановено и защитимата от закона цел е постигната, продължаващото действие на административната принуда следва да бъде преценено с оглед принципа на съразмерност и конкретната фактическа ситуация, а не формално и механично. В разглеждания случай продължаващото действие на мярката след възстановяване на регистрацията не е необходимо за постигане на законовата цел и нарушава принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.
В допълнение следва да се посочи, че в ЗДвП е предвидена и хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, според която на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. В случаите, когато се прилага буква „е“) продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, а в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат. Ето защо прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. е") ЗДвП би била по-благоприятна за лицето от тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката, а съгласно чл. 6, ал. 3 АПК , когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е") или по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която в случая е тази по чл. 171, т. 1, б. „е") от ЗДвП, като в конкретния случай това не е сторено.
Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена в несъответствие с целта на закона. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е постигната чрез издаване на застрахователна полица „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил в деня на извършеното нарушение. Тази застрахователна полица е представена и приета от съда по делото. При това положение продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.
С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.
При този изход на спора разноски на ответника не се дължат, а жалбоподателят не е претендирал такива.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1489818 от

20.06.2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел "Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: